

Nr 40.

Av herr Olsson i Ramsta m. fl., angående viss ändring i gällande bestämmelse om ränta å egnahemslån.

Vid 1923 års riksdag beslöts i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 144, att § 11 i kungörelsen den 27 juni 1919 (nr 483), angående allmänna villkor och bestämmelser för statens egnahemslånerörelse, skulle få följande lydelse:

”Statslån, som av Kungl. Maj:t anvisats till beredande av egnahemslån, förräntas efter fyra och tre fjärdedels procent om året, dock att i fråga om statslån, som efter ingången av 1923 anvisas för 1923 eller senare år, räntan skall för tiden till och med året före det, amorteringsskyldigheten jämlikt § 14 inträder, utgöra allenast fyra procent samt att jämväl i fråga om statslån, som före 1923 arvisats för åren 1920—1923, räntan skall för tiden från och med 1923 till och med året före det amorteringsskyldighet jämlikt § 14 inträder, nedsättas till fyra procent, i den mån låneförmedlare styrker sig hava medgivit innehavare av egnahemslån från respektive statslån enahanda nedsättning av räntan.”

Kungl. Maj:t utfärdade sedan den 25 maj 1923 kungörelse härom, nr 126.

Vid förra årets riksdag väcktes motioner om sänkning av egnahemslåneräntan till fyra procent, dels av herr Anderson i Storegården, som yrkade, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t skulle begära utredning och framläggande av förslag för 1926 års riksdag av bland annat sänkning av räntan å den så kallade amorteringsdelen från fyra och tre fjärdedels procent till fyra procent, dels ock av herr Werner, som yrkade, att den effektiva låneräntan å egnahemslån sättes till fyra procent även under amorteringstiden, där ej tidigare lägre räntefot faststälts.

1923 års jordbruksutskott uttalade, att utskottet ansåg skäl tala för en räntesänkning även för tiden efter amorteringens början. Men som den högre räntesatsen enligt av utskottet förordad bifall till Kungl. Maj:ts proposition, nr 144, icke komme att tillämpas förrän år 1926, ansåg utskottet, att frågan om fortsatt sänkning av räntan efter amorteringstidens inträdande för närvarande ej vore aktuell.

Emellertid beslutade andra kammaren vid 1925 års riksdag i anledning av herr Werners motion ett skrivelseförslag om räntans sänkande till fyra procent i anledning av vid jordbruksutskottets utlåtande fogad reservation. Första kammaren avlog däremot förslagen om räntesänkning.

Hur bekymmersamt det har blivit för de senare årens egnahemslåntagare, kan utläsas i årets statsverksproposition. Chefen för jordbruksdepartementet begär nämligen icke mindre än 700,000 kronor för att bringa hjälp åt de mest skuldsatta egnahemslåntagarna.

Man förstår, vilken oerhörd skillnad det blir mellan de egnahemslåntagare, som med billigare jordvärde och byggnadskostnader endast ha att förränta lånet med 3,6 procent, och de egnahemslåntagare, som tillkommit 1920 och senare och som 1926 och kommande år få börja betala 4,75 procent i ränta på en avsevärt högre skuldsomma. Det ekonomiska läget för jordbruket i allmänhet är tryckt och jordbrukets förräntningsmöjligheter synnerligen ringa. En räntesänkning å egnahemslånen förefaller oss därför såsom alldeles ofrånkomlig. En lättnad till följd av höjda priser på jordbrukets produkter torde knappast vara att vänta. Däremot torde det ej vara alldeles uteslutet, att en fortsatt utjämning i det allmänna prisläget fortfarande äger rum.

Då det emellertid har visat sig svårt att få riksdagen att gå med på en räntesänkning för längre tid föreslå vi begränsning av tiden till de närmaste fem åren, eller åren 1926—1930.

Vårt yrkande gäller följaktligen sådan ändring av nu gällande författning, att egnahemslåntagare, som tillkommit 1920 eller senare, fortfarande till och med år 1930 skola förränta lånet med fyra procent.

Med stöd av det anförda få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen beslutar sådan ändring i § 11 av kungörelsen den 27 juni 1919 angående allmänna villkor och bestämmelser för statens egnahemslånerörelse, att den effektiva räntan å egnahemslånen, för vilka amortering börjar under åren 1926—1930, fortfarande skall utgå till och med utgången av år 1930 med fyra procent, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till den ändrade lagtext, som ett bifall härtill kan kräva.

Stockholm den 18 januari 1926.

<i>Gustaf Olsson</i> i Ramsta.	<i>Emil Gustafson.</i>	<i>Johan Olofsson.</i>
<i>Ola Jeppsson.</i>	<i>A. Danielsson.</i>	<i>Sv. Bengtsson</i> i Norup.
<i>W. Bäckström.</i>	<i>E. Gust. Olsson,</i> Broddbo.	<i>Eric Björnberg.</i>
<i>A. W. Lundén.</i>	<i>Carl Jansson.</i>	<i>L. Aug. Schill.</i>